

MIŁOŚĆ JEST WYPEŁNIENIEM PRAWA

Część I: Przegląd

Tekst przewodni: Rz 13,8.

Zakres studium: Wj 20,2; Rz 13,8-10.

Wprowadzenie: Dziesięcioro Przykazań jest wyrazem osobistej więzi przymierza Boga z Jego ludem.

Tematy lekcji

Ta lekcja podkreśla trzy zasadnicze tematy.

1. Prawo Boże dotyczy realnych więzi a nie abstrakcyjnych reguł. Nie jest ono zbiorem teoretycznych zasad, ale wyrazem praktycznych więzi. Opis Dziesięciorga Przykazań jest zrozumiały wyłącznie w więzi przymierza Boga z Jego ludem. Dialog Boga z Mojżeszem podkreśla ten język więzi, w którym Bóg jest przedstawiony metaforycznie jako orzeł noszący swój lud na swoich skrzydłach w czasie wyzwolenia z egipskiej niewoli. Zasadniczym przesłaniem tego opisu jest fakt, iż Bóg przywiódł swój lud do więzi z Nim.

2. Dziesięcioro Przykazań opisuje właściwy wyraz naszej miłości do Boga i bliźnich. Lista zakazów i nakazów Dziesięciorga Przykazań jest poprzedzona osobistym zapewnieniem miłości: „Jam jest Pan, Bóg twój” (Wj 20,2). Lista tych przykazań jest opisem odpowiedzi miłości Izraelitów wobec Boga, który ich uratował. Pierwsze cztery przykazania opisują wierną miłość ludzi, jaką winni okazywać Bogu. Pozostałych sześć przykazań wyraża konkretne formy miłowania bliźnich, wskazujące wyraźnie, iż miłujemy Boga.

3. Prawo Boże znajduje wypełnienie w miłowaniu. W *Liście do Rzymian* i *Liście do Galatów* pojęcie wypełnienia prawa jest powiązane z służbą miłości dla bliźnich. W *Liście do Galatów* Paweł wyjaśnia, że prawo znajduje wypełnienie, kiedy miłujemy bliźnich. W *Liście do Rzymian* stwierdza, że wzajemna miłość jest wypełnieniem prawa. Ostatnie sześć przykazań Dekalogu wyraża, co znaczy miłowanie bliźniego jak samego siebie.

Zastosowanie: Jak zmienia się twoja więź z Bogiem, kiedy zaczynasz rozumieć, że Dziesięcioro Przykazań nie jest jedynie zbiorem reguł, ale wyrazem miłości i odpowiedzi na osobistą więź miłości Boga z człowiekiem?

Część II: Komentarz

1. Prawo Boże dotyczy realnych więzi a nie abstrakcyjnych reguł.

Pogląd, iż prawo Boże składa się z abstrakcyjnych reguł czy bezosobowych zasad, nie jest zgodna z biblijnym obrazem Boga nadającego Dekalog Izraelitom pod Górą Synaj. Należy czytać treść Dziesięciorga Przykazań (Wj 20) w świetle więzi przymierza zawartego przez Boga z Jego ludem (Wj 19). Po przybyciu Izraelitów pod Górę Synaj (Wj 19,1) dialog Boga z Mojżeszem na górze podkreśla zawarcie więzi przymierza między Bogiem a ludem izraelskim. Konkretniej, Mojżesz otrzymał od Boga polecenie, by przekazał Izraelitom następujące słowa: „Wy widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom, jak nosiłem was na skrzydłach orlich i przywiódłem was do siebie. A teraz, jeżeli pilnie słuchać będziecie głosu mojego i przestrzegać mojego przymierza, będziecie szczególnieją moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia. A wy będziecie mi królestwem kapłańskim i narodem świętym” (Wj 19,4-6).

Fragment ten zawiera wyraźne odniesienia do więzi. Wyzwolenie Izraelitów z niewoli egipskiej jest przedstawione jako niesienie ich przez Boga jak orzeł nosi swoje młode na skrzydłach. Ciekawe, że akcent nie jest położony na samo wyjście z Egiptu czy przybycie do Ziemi Obiecanej, ale na wywiedzenie ludu przez Boga do Niego samego.

W tym kontekście lud izraelski został wezwany do trwania w przymierzu z Bogiem w osobistym sensie słuchania głosu Boga. Niektóre przekłady słusznie tłumaczą hebrajski czasownik *šm'* jako oznaczający posłuszeństwo wobec Boga, podczas gdy inne przekładają go dosłownie jako oznaczający czynność słuchania głosu Boga (Ludwig Koehler i in., *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, Leiden 1994-2000, s. 1571). Jeśli Izraelici będą słuchać głosu Boga, pozostaną Jego „własnością” czy „szczególną własnością” (zob. znaczenie przymiotnika *sēgūlā* w: Ludwig Koehler i in., *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, s. 742). Wyrażenie to świadczy o osobistym charakterze więzi przymierza między Bogiem a Jego ludem formalnie zawartego przez ogłoszenie Dziesięciorga Przykazań w Wj 20.

2. Dziesięcioro Przykazań opisuje właściwy wyraz naszej miłości do Boga i bliźnich.

Należy zauważyć, że przed listą zakazów i nakazów w Dekalogu Bóg w Wj 20,2 zwraca się do Izraelitów w sposób podkreślający osobistą więź („Jam jest Pan, Bóg twój”) i Jego miłosierne zbawcze działania dla nich (wyzwolenie z niewoli egipskiej). Innymi słowy, przykazania nie zaczynają się od razu od „nie będziesz”, ale od osobistego wstępu wyrażającego miłość. Ponadto lista przykazań następujących po tym wstępie nie powinna być rozumiana jako zbiór abstrakcyjnych reguł, ale jako odpowiedź Izraelitów w więzi miłości z Bogiem Izraela, który z mocą i miłosiernie wyzwolił ich z niewoli egipskiej.

W świetle osobistego tonu miłości Wj 20,2 należy rozumieć pierwsze cztery przykazania jako wyraźnie wskazujące, jak Izraelici mają wyrażać odpowiedź na wież miłości z osobowym Bogiem. Przede wszystkim nie mogą mieć innych bogów obok Niego. Miłość do Boga musi się wyrażać w kategoriach wyłączności i wierności. Po drugie, ta wierna miłość koniecznie oznacza, iż Izraelici nie będą sporządzać wizerunków (bożków) w celach kultycznych. Prawdziwe oddawanie czci Bogu w przeciwieństwie do bałwochwalstwa jest szczerym wyrażaniem miłości do Boga. Po trzecie, miłość do Boga objawia się poszanowaniem Jego imienia. Jak wskazuje Kenneth Harris, przywoływanie imienia Boga do czczych rzeczy dotyczy zwłaszcza „fałszywego przysięgania na Boga oraz kłamliwego zaklinania się na Boga przez osobę nieuczciwą (Kpł 19,12). Przykazanie to zakazuje również wypowiadania imienia Boga w magicznych zaklęciach czy w sposób pozbawiony czci i szacunku (Kpł 24,10-16)” (*ESV Study Bible*, Wheaton 2008, s. 176). Po czwarte, miłowanie Boga oznacza świętowanie siódmego dnia tygodnia, soboty, jako nieprzemijającej pamiątki Bożego dzieła stworzenia. Choć mamy miłować Boga każdego dnia, sobota jest szczególnym dniem poświęconym wyrażaniu naszej więzi miłości z Nim.

Tak więc pierwsze cztery przykazania wyrażają bardziej bezpośrednio, na czym polega miłowanie Boga, podczas gdy pozostałych sześć przykazań dotyczy szczególnie miłowania bliźnich. Jednak z szerszej perspektywy, skoro identyfikacja Boga jako Zbawcy Izraela (Wj 20,2) stanowi wstęp do wszystkich Dziesięciorga Przykazań, konkretny sposób, w jaki mamy wyrażać miłość do bliźnich zgodnie z sześcioma ostatnimi przykazaniem, w ostatecznym sensie jest także ważną formą miłowania Boga. Na przykład, piąte przykazanie łączy miłość do rodziców wyrażającą się w szanowaniu ich z długim życiem w kraju, który Pan zamierzał dać Izraelitom. Tak więc miłosierna obietnica Boga jest bezpośrednio związana ze sposobem, w jaki Izraelici miłują i czczą swoich rodziców. Podobnie miłowanie bliźniego i ostatecznie miłowanie Boga wyrażane w miłowaniu bliźniego, wymaga cenienia życia (niemordowania), czystości seksualnej i troski o małżeństwo (nie cudzołożenia), szanowania cudzej własności (nieokradania), opowiadania się za prawdą o bliźnich (nieskładania fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu) oraz kształtowania pragnień w oparciu o zadowolenie z tego, co się posiada (niezazdroszczenia bliźniemu tego, co należy do niego).

3. Prawo Boże znajduje wypełnienie w miłowaniu.

Apostoł Paweł podkreśla w *Liście do Rzymian* i *Liście do Galatów*, że wypełnieniem prawa Bożego jest miłość. Napominając Galatów, by służyli sobie nawzajem w miłości, wyjaśnia, że „całe Prawo wypełnia się w tym jednym nakazie: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego” (Ga 5,14 BT). Podobnie w Rz 8,4 Paweł mówi o tym, że „słuszne żądania zakonu wykonują się na nas” dzięki Chrystusowi i Duchowi Świętemu. W Rz 13,8-10 Paweł dwukrotnie wspomina, że miłość jest wypełnieniem prawa Bożego: „Nikomus nic winni nie bądźcie prócz miłości wzajemnej; *kto bowiem miłuje bliźniego, zakon wypełnił*. Przykazania bowiem: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie pożądaj i wszelkie inne w tym słowie się streszczają: *Miłuj bliźniego swego jak siebie samego. Miłość bliźniemu złego nie wyrządza; wypełnieniem więc zakonu jest miłość*”.

Przechodząc od omówienia obowiązków chrześcijan wobec władz świeckich (Rz 13,1-7), w tym obowiązku płacenia podatków (Rz 13,6-7), do chrześcijańskiego obowiązku miłowania, Paweł stosuje język finansowego długu w obu omówieniach. Co do chrześcijańskiego obowiązku miłowania, „chrześcijanin nie powinien gromadzić żadnych długów poza tym, który jest nie do spłacenia - długiem wzajemnego miłowania. Obowiązek miłowania nie ma granic” (Robert Mounce, *Romans: The New American Commentary*, Nashville 1995, s. 245). Jak dług finansowy pociąga za sobą zobowiązanie wobec innej osoby czy instytucji, tak prawo nakłada na nas zobowiązania wobec bliźnich. W kontekście prawa Bożego - ze szczególnym uwzględnieniem ostatnich pięciu przykazań dotyczących więzi z bliźnimi wykraczających poza więzi rodzinne - sednem naszego zobowiązania czy długu jest właśnie miłowanie.

Zastosowanie

Odpowiedzcie na poniższe pytania i omówcie wasze odpowiedzi:

1. Jak możesz odpowiedzieć komus, kto kwestionuje prawo Boże jako jedynie zbiór suchych reguł?
2. Jak twoje doświadczenie soboty może nabrać większego znaczenia wobec faktu, iż prawo Boże wzywa nas do odpowiadania Bogu w ramach więzi miłości z Nim?
3. W jaki sposób możesz praktycznie okazywać miłość Bożą tym, których spotykasz na co dzień, w tym nieznanym, przyjacielom i bliskim?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia